

J. Corbett: Jak skutečně porazit globalismus

- CZ24 News | 25. května 2023

Chtějí-li globalisté podkopat národní stát prostřednictvím regionální vlády, pak musíme pracovat proti nim tím, že zachováme národní stát a budeme v obyvatelstvu podporovat národní hrdost. Ačkoli je tato odpověď ve své jednoduchosti uspokojivá, je také v zásadě chybná. Více v článku.

Minulý týden jsme se zabývali snahou o [vytvoření Severoamerické unie](#) a tím, jak to zapadá do dlouhodobého plánu mocností, které by neměly být, na spojení těchto regionálních mocenských bloků do faktické světové vlády. Předpoklad je docela jednoduchý. Bankéři a jejich kumpáni chtějí to, co chtěli všichni tyrani v historii: ovládnout svět. Aby tohoto cíle dosáhli, horečně pracují na podkopání národních států, které po staletí sloužily jako stavební kameny globální geopolitiky. I odpověď se zdá být naprosto jednoduchá. Chtějí-li globalisté podkopat národní stát prostřednictvím regionální vlády, pak musíme pracovat proti nim tím, že zachováme národní stát a budeme v obyvatelstvu podporovat národní hrdost.

Ačkoli je tato odpověď ve své jednoduchosti uspokojivá, je také v zásadě chybná. Regionalismus a nacionalismus nejsou protiklady, jak naznačuje tato formulace, ale různé strany téže mince. A tato mince má takovou váhu, že jakýkoli souboj mezi těmito dvěma myšlenkami vždy vyústí ve stejný závěr: globální vládu.

Abychom pochopili, proč tomu tak je, vraťme se v čase do Jeny 19. století. Milovníci historie okamžitě poznají, že toto skromné město v srdci dnešního Německa bylo dějištěm jedné z [velkých Napoleonových bitev](#), drtivé a rozhodující porážky pruské armády, která vedla k podřízení Pruského království Francouzskému císařství. Tato porážka byla tak ponižující, že inspirovala jednoho norimberského knihkupce Johannese Palma k distribuci brožury s názvem „Německo ve svém hlubokém ponížení“, která vyzývala Němce, aby se postavili svým francouzským dobyvatelům na odpor silou zbraní. Za odměnu byl Palm [popraven francouzskou popravčí četou](#).

Palmova poprava se stala pro rodící se německý národ výzvou k mobilizaci a inspirovala Johanna Gottlieba Fichte, vlivného filozofa s pověstí revolučního ohnivce, k pronesení jeho [Projevu k německému národu](#). V této přelomové sérii přednášek položil Fichte filozofický základ myšlenky, která se v té době teprve začala formovat: národního státu. Až do pozdního středověku byl západní svět stále ještě téměř všeobecně organizován pod vládou monarchií, které si nárokovaly božské právo králů. Revoluce ve Spojených státech, Francii a jinde byly výrazem smrtelné křeče této formy vlády, ale ještě nebylo jasné, na jakém základě bude stát organizován v postmonarchickém, postfeudálním světě.

Fichte mluvil „pouze za Němce a pouze o Němcích“ a nastínil roli, kterou by podle něj měl hrát národní stát při formování a utváření německého národa (v té době žijícího v různých malých vévodstvích, královstvích a knížectvích) v jeden politický celek:

„Cílem státu je pozitivní právo, vnitřní mír a stav, v němž si každý může svou pílí vydělat na chléb a uspokojit potřeby své hmotné existence, dokud mu Bůh dovolí žít. To vše je pouze prostředkem, podmínkou a rámcem pro to, co láska k vlasti skutečně chce, totiž aby ve světě kvetlo to věčné a božské a nepřestávalo být stále čistší a dokonalejší.

Proto **musí tato láska k vlasti sama řídit stát a být nejvyšší, konečnou a absolutní autoritou**. Prvním výkonem této autority bude omezení volby prostředků státu k

zajištění jeho bezprostředního cíle - vnitřního míru. K **dosažení tohoto cíle musí být přirozená svoboda jednotlivce samozřejmě mnoha způsoby omezena.**"

A jak chtěl Fichte přimět německý národ, aby přijal tuto myšlenku „vlasti“, zvláště když to vyžaduje omezení „přirozené svobody jednotlivce“?

„Navrhuji, abyste prostřednictvím **výchovy hluboce a nesmazatelně upevnili v srdcích všech pravou a všemocnou lásku k vlasti**, pojetí našeho národa jako věčného národa a jako jistoty naší vlastní věčnosti.“

Návrh, který Fichte předložil po porážce u Jeny, se stal základem vzdělávacího systému, který měl položit základy konfederace dnešního Německa: [pruského vzdělávacího systému](#). Podle Fichteho představ tento systém pracoval na odstranění individuality, nezávislosti, samostatnosti a zájmu o přirozené svobody obyvatelstva výměnou za konformitu, závislost a podřízenost jednotlivců státu.

Jak poznamenal nedostižný historik vzdělávání John Taylor Gatto ve své zásadní esejí „[Noční můra veřejného školství: Proč napravovat systém, který má zničit individuální myšlení](#)„?:

„V podstatě [Fichte] pruskému lidu řekl, že strana skončila, že národ se bude muset formovat prostřednictvím nové utopické instituce nucené školní docházky, v níž se všichni naučí poslouchat rozkazy. Svět tak poprvé v dějinách lidstva dostal nucené školství na konci státního bajonetu; moderní nucené školství začalo v Prusku v roce 1819 s jasnou vizí toho, co centralizované školy mohou přinést: Poslušní vojáci pro armádu; poslušní dělníci pro doly; dobře podřízení úředníci pro vládu; dobře podřízení úředníci pro průmysl; občané, kteří mají stejné názory na hlavní otázky.“

K „úspěchům“ tohoto pruského vzdělávacího systému patřilo zavedení první povinné školní docházky, která začínala v mateřské škole a trvala většinu roku. Dalšími charakteristickými znaky pruského systému bylo prosazení národních osnov, zavedení standardizovaného testování a (samozřejmě) výuka, jejímž cílem bylo vštípit žákům pocit národní identity. Tento systém pak převzaly i další vznikající národní státy včetně Spojených států.

Jak Gatto poznamenává:

„Musíte to vědět, protože během prvních padesáti let existence naší školské instituce pruský cíl - který spočíval ve vytvoření určité formy státního socialismu - postupně vytlačil tradiční americký cíl, který ve většině myslí spočíval v přípravě jedince na samostatnost.“

Tento „americký záměr“ je asi nejznámější ve spisech Thomase Jeffersona, který [oslavoval farmáře](#) jako nejctnostnější občany republiky, ne proto, že by chtěl podporovat nacionalismus, ale právě proto, že byli nejsamostatnější a [nejpravděpodobněji by se postavili vládě](#).

Proti této vizi amerického cíle se postavil Benjamin Rush, spolusignatář Deklarace nezávislosti, který obhajoval vytvoření veřejných škol s jasným cílem udělat z dětí státem milované automaty. Ti, kdo si myslí, že jde o nadsázku, nechť si přečte jeho pozoruhodně upřímný článek „[O způsobu vzdělávání vhodném v republice](#)“, v němž píše, že „naše vzdělávací školy tím, že vytvoří jeden obecný a jednotný

systém vzdělávání, učiní masu lidí homogennější, a tím je snadněji uzpůsobí k jednotné a mírumilovné vládě“, a pak píše:

„Z dosavadních pozorování je zřejmé, že se domnívám, že je možné přeměnit lidi na republikánské stroje. To je třeba udělat, pokud od nich očekáváme, že budou řádně plnit své úkoly ve velkém stroji vlády státu. Tato republika je sofistikovaná s monarchií nebo aristokracií, které se netočí kolem vůle lidu, a ty musí být vzájemně přizpůsobeny pomocí výchovy, než je lze přimět k tomu, aby vytvářely pravidelnost a jednotu ve vládě.“

To neznamená, že by starší styl vzdělávání byl zcela eliminován nebo že by byl zcela opuštěn jeho původní účel (příprava samostatných jedinců k autonomnímu jednání); stal se pouze doménou privilegované elity, která se doslova považovala za manažery početnějších dělnických vrstev. Nej překvapivěji to potvrdil v [roce 1909 ve svém projevu](#) tehdejší prezident Princetonské univerzity a budoucí prezident Spojených států Woodrow Wilson:

„Chceme, aby jedna třída lidí měla liberální vzdělání, a chceme, aby se jiná třída lidí, mnohem početnější třída, z nutnosti v každé společnosti vzdala výsad liberálního vzdělání a přizpůsobila se k vykonávání specifických obtížných manuálních prací.“

Oligarchové se otevřeně chlubili, že vytvářejí poddajnou dělnickou třídu „republikánských strojů“, aby se správně zařadili do svých rolí „ve velkém stroji řízení státu“, a klasické techniky vzdělávání si ponechali pro sebe, samozvané manažery společnosti.

Myšlenka národního státu nevznikla spontánně z půdy z mlhy času, jak by se mohlo zdát z nacionalistické mytologie. Byla pečlivě vštěpována generacemi povinné školní docházky, propagována v pečlivě vypracovaných národních osnovách a posilována pravidelným standardizovaným testováním. A to vedlo kousek po kousku k poddajnějšímu a pasivnějšímu obyvatelstvu, které bylo natolik vzdálené farmářům z jeffersonovského ideálu, že se nedalo poznat.

Rodiče ve Spojených státech, kteří se v současnosti potýkají s novými [standardy Common Core](#), tuto noční můru možná znají. Jsou však obeznámeni s další fází tohoto procesu: výměnou nacionalistické indoktrinace za indoktrinaci globalistickou? Pokud ne, možná je zaujmou [osnovy World Core Curriculum](#) propagované na webových stránkách UNESCO, agentury, kterou Obamův ministr školství Arne Duncan [považuje za](#) „globálního partnera“ při utváření „vzdělávacího programu od kolébky po kariéru“ připravujícího studenty na „nové globální výzvy“.

Od Rushových „republikánských strojů“ ke „globalistickým strojům“ UNESCO v několika snadných krocích.

Nacionalismus není opakem globalismu, je jeho logickým vyústěním. Oligarchové minulé éry považovali za výhodné přimět lidi, aby se shromáždili kolem vlajky ([doslova](#)), aby je přiměli rozloučit se s jejich přirozenými svobodami. Oligarchové naší současné éry nyní jednoduše změní barvu na vlajce. Poté, co byla v obyvatelstvu pečlivě indoktrinována oddanost libovolnému kolektivu, je jen otázkou výměny jednoho kolektivu (národních států) za jiný (regionální vlády) za jiný (globální vlády). Protože národní státy byly v první řadě vytvořeny a ovládány bankéři a jejich kumpány, není pro ně nyní tak těžké [zničit jejich výtvar, aby mohli zavést globální kontrolu](#).

Pokud tedy nacionalismus není odpovědí na globalismus, co tedy je? Abychom na tuto otázku odpověděli, stačí ji přeformulovat. Pokud vzdání se individuální svobody ve prospěch svévolného a

umělého národního kolektivu není odpovědí na vzdání se individuální svobody ve prospěch svévolného a umělého globálního kolektivu, co tedy odpovědí je? A tady je odpověď: individuální svoboda.

Dalším krokem je samozřejmě definování individuální svobody. Jefferson měl svého farmáře, ale ten už je téměř 250 let starý. Existují nové způsoby organizace společnosti, které se netočí kolem vzdávání se naší identity nebo slibování věrnosti centralizovaným byrokratickým strukturám? Jistěže existují.

Ale to je téma na jindy...

AUTOR: James Corbett

[ZDROJ](#)

Překlad: David Formánek/otevrisvoumyslCz